

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ireny Saralievové a soudců JUDr. Michala Fridricha a JUDr. Ivany Placek v právní věci žalobce: ... nar. ... zast. JUDr. Danielem Honzíkem, advokátem, se sídlem Londýnská 674/55, Praha 2, proti žalovanému: Česká republika - Státní pozemkový úřad, IČ 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, zast. JUDr. Adamem Rakovským, advokátem, se sídlem Václavská 316/12, Praha 2, o uzavření smlouvy o převodu pozemku, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 06.12.2016 č. j. 23C 155/2012-528 ve znění opravného usnesení ze dne 24.02.2017 č. j. 23C 155/2012-554

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem zamítl soud I. stupně žalobu, kterou se žalobce domáhal uzavření smlouvy o převodu náhradního pozemku – části pozemku parc. č. 1920/26 v k. ú. Uhříněves (o původní výměře 14898 m²), oddělené

geometrickým oddělovacím plánem č. 2892-186/2013 ze dne 04.12.2013 a nově označené jako pozemek parc. č. 1920/465 (o nové výměře 13935 m²). Žalobce se (původně společně s rvač... nar. ... u. nar. ... Ing. ... a ... nar. ... kteří žalobu vzali zpět na základě smlouvy mezi žalobci ze dne ... domáhal tohoto převodu na podkladě § 11a zák. č. 229/1991 Sb. (zákon o půdě) ve spojení s judikaturou k liknavému přístupu žalovaného k uspokojování pozemkových restitučních nároků (nález Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 495/02, rozhodnutí NS ČR sp. zn. 31Cdo 3767/2009). Žalobci své nároky na náhradní pozemky dovozují z rozhodnutí Pozemkového úřadu Praha, č. j. ... ze dne 04.09.2009, které nabylo právní moci dne 18.09.2009 (nárok znalecm oceněn částkou 24.113.250 Kč), č. j. ... ze dne 05.10.2009, které nabylo právní moci dne 09.10.2009 (nárok znalecm oceněn částkou 26.680.250 Kč), č. j. ... ze dne 24.11.2009, které nabylo právní moci dne 01.12.2009 (nárok znalecm oceněn částkou 3.712.137,35Kč), podle nichž se žalobci nestali vlastníky vymezených pozemků původního vlastníka ... (zastavěná plocha současného sídliště Solidarita v Praze 10) a v odůvodnění rozhodnutí bylo konstatováno, že jim přísluší náhrada podle § 11 odst. 2 zák. o půdě. Žalobce (jednající též v zájmu ostatních žalobců) s odkazem na nález ÚS ČR sp. zn. III. ÚS 495/02 a rozhodnutí NS ČR sp. zn. 31Cdo 3767/2009 tvrdil, že mu žalovaný brání v účasti ve veřejných nabídkách z důvodu podané žaloby k soudu a že pozemky takto nabízené by ani nemohly uspokojit restituční nárok v hodnotě ve správním řízení stanovené. Žalovaný zprvu nezpochybňoval výši nároku žalobce, brojil pouze proti tvrzení žalobce, že v daném případě jsou naplněny podmínky (liknavost a svévole) pro převedení náhradních pozemků mimo veřejnou nabídku. V odvolacím řízení žalovaný uvedl ve své obraně další skutečnosti, zpochybnil výši restitučního nároku všech původních žalobců s odkazem na § 4 odst. 2 zákona o půdě, platnost dohody žalobce a ostatních původních žalobců o sdružení ze dne 16.12.2010 a dovozoval, že sporný nárok byl přečerpán.

Soud I. stupně zjistil, že nárok je založený třemi výše popsanými rozhodnutími pozemkového úřadu. Výše nároku byla následně stanovena ve shora uvedených částkách znaleckými posudky zpracovanými pro Pozemkový fond ČR znalecm Ing. Jaroslavem Záluským a znalecm Ing. Vladimírem Váchou – posudky revizními (viz. Ocenění nevydaných pozemků na základě vydaných rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu č. j. ... ze dne 08.06.2011). Takto byla stanovena celková hodnota pozemků nevydaných rozhodnutími sp. zn. ... ve výši 54.505.637,35Kč; tato hodnota nebyla účastníky v průběhu řízení nijak sporována. Žalobce v průběhu řízení uvedl, že kromě rozhodnutí, která označil ve skutkových vyličeních žaloby, vydal v roce 2010 Pozemkový úřad další rozhodnutí sp. zn. ... ze dne 21.09.2010, kterým

se nárok za nevydané pozemky zvýšil o 29.530.750 Kč. Toto rozhodnutí však nebylo žalobcem procesně učiněno předmětem sporu s poukazem na to, že žalobou žádané pozemky zdaleka nedosahují naplnění celkového nároku žalobce. Ve smyslu § 153 odst. 2 o. s. ř. proto soud I. stupně posuzoval žalobcův nárok bez zřetele k tomuto dalšímu rozhodnutí.

K postavení oprávněných osob soud I. stupně s odkazem na § 4 odst. 2 zákona o půdě zjistil, že podle odůvodnění rozhodnutí Pozemkového úřadu na základě uvedeného ustanovení uplatnili nárok

a a včasnou výzvou ze dne 16.04.1992
se restitucí domáhali vrácení tzv. Bečvářova velkostatku jako
závětní dědicové původní spoluvlastnice země.

a jako závětní dědička původního spoluvlastníka JUDr.
zemř. Za dědice podle § 4 odst. zákona o půdě pozemkový
úřad označil nar. s podílem o velikosti id. 1/2
vzhledem k celku. Ing. nar. s podílem
o velikosti id. 1/4 vzhledem k celku. Ing. nar.
s podílem o velikosti id. 1/12 vzhledem k celku. nar.
s podílem o velikosti id. 1/12 vzhledem k celku a nar.

s podílem o velikosti id. 1/12 vzhledem k celku. Soud I. stupně dále zjistil, že původním vlastníkem předmětného zemědělského majetku byl podle údajů, zapsaných v pozemkové knize pro katastrální území Staré Strašnice, č. kn. vložky 16 – usedlost č. p. 16 a 20 ve Starých Strašnicích, který zemřel dne viz smlouva tržová ze dne 21.11.1990, odevzdací listina vydaná Státním notářstvím II v Praze 1, sp. zn. ze dne 10.02.1958 ve věci pozůstalosti po i a výpisy z pozemkových knih pro kat. území Staré Strašnice knihovní vložka č. 16, kat. území Žižkov vložka č. 2513 a kat. území Staré Strašnice knihovní vložka č. 1). Dědici po zemřelém byly jeho tři děti, každý s podílem odpovídajícím cca 1/3 dědictví, a to: (rozená ř a JUDr.

viz odevzdací listina vydaná Státním notářstvím II v Praze 1, sp. zn. ze dne 10.02.1958 ve věci pozůstalosti po Žádný z těchto sourozenců, kteří by mohli restituční nárok v roce 1991 uplatnit, se účinnosti zákona o půdě nedožil. nar. zemřel dne 0; dědictví zůstavitele nabyli jeho sourozenci JUDr nar. 29 a Al. nar. každý jednou polovinou (viz rozhodnutí v dědickém řízení sp. zn. D 1170/80-21 ze dne 08.06.1981 a sp. zn. 25 1 ze dne 28.06.1994). roz. nar. zemřela dne dědictví zůstavitelky nabyli dědicové ze závěti pořízené dne 22.02.1983, nar. a nar. každý jednou polovinou (viz notářský zápis o pořízení závěti sepsaný STN Praha – západ dne 22.02.1983 a rozhodnutí v dědické věci zůstavitelky ze dne 09.01.1990 sp. zn. JUDr.

nar. 1. zemřel dne dědictví zůstavitele nabyta ze závěti, pořízené dne 13.10.1989, nar. jako universální dědička (viz notářský zápis o pořízení závěti sepsaný STN Praha – západ dne 13.10.1989 a rozhodnutí v dědické věci sp. zn. ze dne 05.12.1990). Z uvedeného vyplývá, že byli oprávněnými osobami podle § 4 odst. písm. b) zákona o půdě jako závětní dědici původního spoluvlastníka (.....) se stanoveným podílem na dědictví a oprávněnou osobou podle § 4 odst. 2 písm. a) zákona o půdě jako universální závětní dědička původního spoluvlastníka (JUDr.). Soud I. stupně konstatoval, že restituční nárok uplatněný k podílu o velikosti id. 1/3 vzhledem k celku vlastněného původně n není ve smyslu ust. § 4 odst. 2 zákona o půdě, důvodný; ani jeden z dědiců ze zákona (sourozenců) se účinností zákona o půdě nedožil a dědicové těchto sourozenců tedy jsou osobami vyjmenovanými v ust. § 4 odst. 2 písm. c), d), e) zákona o půdě (viz rodný list). Je tedy zřejmé, že pozemkový úřad velikost restitučního nároku (podílů) jednotlivých oprávněných osob nesprávně určil, když neodečetl podíl zemř. kterému byl v době nesvobody odejmut majetek s podílem o velikosti id. 1/3 vzhledem k celku. a a v průběhu restitučního řízení zemřeli; nar. zemřel dne dědictví po tomto zůstaviteli nabyta jeho dcera Ing. (viz úmrtní list potvrzení o dědici ze dne 24.06.2009 vydané OS Praha-západ ve věci 20D 4/2009 a rozhodnutí v dědické věci č. j. 20D 4/2009-362, ze dne 20.06.2009); nar. zemřel dne a dědictví po něm nabyli jeho děti - Ing. a á, nar. Tyto osoby podle § 4 odst. 4 zákona o půdě jako dědicové vstoupili do práv oprávněných osob.

Soud I. stupně zjistil z rozhodnutí, jimiž byly žalobci (též na nároky ostatních původních žalobců) přisouzeny náhradní pozemky (ve formě nahrazení projevu vůle žalovaného k uzavření smlouvy o jejích převodu), jak jsou v jeho rozsudku podrobně popsána (celkem 12 rozhodnutí různých soudů), že celková hodnota přiznaných náhradních pozemků činí 50.416.346 Kč. Hodnota náhradních pozemků byla v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5, č. j. 18C 187/2010-520, ze dne 13.05.2013 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 69Co 381/2013-556, který nabyl právní moci dnem 27.11.2013, uvedena ve výroku, v dalších rozhodnutích je hodnota převáděného pozemku vždy s poukazem na provedené dokazování uvedena až v odůvodnění rozhodnutí (kromě rozhodnutí Okresního soudu v Nymburku, č. j. 9C 399/2010-254 a Okresního soudu v Berouně, č. j. 18C 59/2010-144, ze dne 21.09.2012, kde výše prokázané ceny uvedena není a soud I. stupně vyšel z vyjádření

žalobce o jejich hodnotě při tvrzení žalovaného, že je určitě vyšší). Soud I. stupně dovedl, že ve smyslu § 159a odst. 4 o. s. ř. je třeba z důvodu právní jistoty chápat přisouzené pozemky též jejich zjištěnou cenou, jakkoliv převážně nevyjádřenou ve výroku rozsudku, která již proto nemůže být znovu zjišťována. Zdůraznil, že splnění určitých předpokladů pro úspěch žaloby je vyjádřeno v části odůvodnění těchto rozhodnutí a řádné ocenění náhradních pozemků v jednotlivých věcech a možnost porovnání této hodnoty s výší neuspokojeného nároku oprávněného je jednou ze zásadních předpokladů možného úspěchu v daných věcech. Takto stanovená cena v průběhu soudního řízení je významným bodem pro uplatňování případných dalších nároků u soudu, vyhledávání dalších vhodných pozemků pro náhradu (v případě liknavosti státu) a též pro možnost účasti ve veřejných nabídkách. Mezi účastníky bylo nesporné, že přes pravomocná rozhodnutí nebylo vlastnické právo k pozemkům v hodnotě celkem 1.461.125 Kč do katastru nemovitostí zapsáno, dále bylo nesporné, že žalobce část svého nároku ve výši 160.000 Kč vyčerpal prostřednictvím veřejné nabídky a postoupením pohledávky ve výši 12.500 Kč.

Z dohody o sdružení nároků ze dne 16.12.2010 soud I. stupně zjistil, že žalobce a [redacted] nar. [redacted] a [redacted] nar. [redacted] Ing. [redacted] nar. [redacted] a [redacted] nar. [redacted] se dohodli, že nadále bude ve společných restitučních záležitostech účastníků smlouvy jednat žalobce vlastním jménem a sám přijímat plnění z neuspokojených restitučních nároků a že uspokojené restituční nároky budou mezi účastníky následně vypořádány podle velikosti jejich podílu. Tato dohoda byla uzavřena pro jednání žalobce v nárocích přiznaných rozhodnutími pozemkového úřadu [redacted] a [redacted]. Vůle smluvních stran vyjádřená touto dohodou byla prokázána výslechy svědků – účastníků dohody (kromě [redacted]), kteří potvrdili, že účelem ujednání bylo jejich účelné zastoupení v záležitostech jejich restituce. Bylo dohodnuto, že část prodejem pozemků utržených peněz bude ve formě záloh jednotlivým účastníkům vyplacena a po skončení celé restituční věci bude provedeno celkové vyúčtování a rozdělení majetku mezi účastníky smlouvy. Dne 15.06.2011 uzavřeli stejní účastníci doplněk k této dohodě, kterou popsaná ujednání vztáhli i na restituční záležitosti účastníků, vyplývající z rozhodnutí pozemkového úřadu [redacted]. Žalobce se při jednání s žalovaným (resp. dříve Pozemkovým fondem ČR) i před soudem jako zástupce ostatních osob v této restituční věci touto dohodou také vždy prokazoval (viz nesporná tvrzení v této věci a spis v této věci i spis původní, z něhož byla tato věc vyloučena sp. zn. 23C 182/2010). Soud I. stupně s odkazem na § 724 a § 727 zákona č. 40/1964Sb. občanského zákoníku účinného do 31.12.2013 dovedl, že uvedená dohoda je příkazní smlouvou o nepřímém zastoupení, na jejímž základě žalobce vyvíjí činnost směřující k obstarání restituční věci ostatních osob oprávněných a náhrady (náhradní pozemky) přijímá pro ostatní vlastním jménem. Ostatní

oprávnění jsou o postupu v jejich restituční věci žalobcem informováni a všichni mají shodu o způsobu převedení nabytých práv zástupcem (po skončení restituční věci). Ujednání účastníků shledal soud I. stupně v souladu v právní úpravou občanského zákoníku i judikaturou Ústavního soudu (nález sp. zn. IV. ÚS 128/06). Žalovaným namítané rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28Cdo 1798/2009 neshledal přílehlavým k posuzované problematice. V tomto rozhodnutí se konstatuje nepřipustnost nepřímého zastoupení v řízení o restituci (v daném případě dle zákona o mimosoudních rehabilitacích), spor v této věci však není sporem o oprávněnost nároku oprávněné osoby, nýbrž řízením již odvozeným, zahájeným z důvodů žalobcem tvrzené liknavosti státu při poskytování náhrad za pozemky v restituci z důvodu jejich zastavěnosti nevydané (viz rozhodnutí NS sp. zn. 31Cdo 3767/2009 ze dne 06.12.2009). Právní názor žalovaného, který hodnotí spornou smlouvu jako absolutně neplatnou, resp. zastírající faktické postoupení pohledávky, postižené již tzv. restituční tečkou, proto neshledal správným. Zdůraznil, že ve všech již rozsouzených případech žalobce vystupoval též jako zástupce dalších oprávněných osob na základě dohody o sdružení ze dne 16.10.2010 a tato dohoda nebyla nikdy shledána neplatnou.

Soud I. stupně uzavřel, že žalobce je ve smyslu §4 odst. 2 zákona o půdě oprávněnou osobou a též je podle § 724 obč. zák. ze smlouvy příkazní zástupcem ostatních oprávněných ze stejné restituční věci (..... nar., nar., Ing. nar., nar.), za něž z důvodu sjednaného nepřímého zastoupení jedná vlastním jménem a vlastním jménem přijímá nabytá práva k náhradním pozemkům. Žaloba v této věci byla podána s odkazem na § 11a) odst. 1 zákona o půdě, tedy, že oprávněný nárok nebyl dosud uspokojen. Výše celkového nároku uvedených oprávněných za pozemky nevydané nebyla rozhodnutími pozemkového úřadu (č. j., č. j., č. j.) určena. Pro účely výpočtu oprávněného nároku na příslušnou náhradu vzal soud I. stupně v úvahu svá zjištění, týkající se neexistence právního nástupce (dědice určeného v § 4 odst. 2 zákona o půdě), původního spoluvlastníka Bečvářova velkostatku , vlastníka id. 1/3 vzhledem k celku, kterému byl tento majetek v době nesvobody odejmut. Z celkové hodnoty pozemků v restituci nevydaných podle uvedených rozhodnutí pozemkového úřadu, která činí 54.505.637,35Kč, proto odečetl část odpovídající cca 1/3 a celkový nárok zjistil ve výši 36.337.091,56Kč. Žalobci byly popsánymi rozhodnutími soudů jako osobě oprávněné i zástupci ostatních osob oprávněných převedeny pozemky v celkové hodnotě 48.955.221 Kč (po odečtení ceny pozemků, které přes pravomocná rozhodnutí soudu do vlastnictví žalobce do katastru nemovitostí zapsány nebyly). Po odečtení další čerpané částky (mimo pozemky soudem přisouzené) ve výši 172.500 Kč činí celková výše náhradních plnění 49.127.721 Kč. Na tomto základě dospěl soud I. stupně

k závěru, že nárok oprávněných osob z titulu rozhodnutí vydaných pozemkovým úřadem, uvedených v žalobě, byl přečerpán o cca 12.790.630 Kč a žalobu zamítl. Procesně úspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal s poukazem na to, že náklady na zastoupení advokátem nebyly ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř. účelně vynaloženy. Žalovaný jednal prostřednictvím své organizační složky v problematice, kterou lze podřadit pod běžnou činnost této složky.

Proti rozsudku podal žalobce včasné odvolání. Namítl, že soud I. stupně nevyčkal výsledku znaleckého posudku ČVÚT ohledně ceny všech žalobci poskytnutých náhradních pozemků, zpracovávaného ve věci Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 99C 12/2010. Žalobce má za to, že v jednotlivých řízeních byly náhradní pozemky chybně oceněny, zejména nebyly znalci uplatněny vyhl. č. 316/90 Sb. upravené srážky z tzv. administrativních cen. Doplnil, že na základě rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 17.02.2017 získal od žalovaného kopie znaleckých posudků, jimiž byli oceňovány vydávané náhradní pozemky a zjistil v nich různá pochybení i na základě nesprávného zadání k ocenění podle aktuálních cenových předpisů namísto vyhl. č. 182/1988 Sb. ve znění vyhl. č. 316/90 Sb. Soud I. stupně též nepřihlédl k rozhodnutí Mze – Pozemkového úřadu ze dne 21.09.2010 č. j. PÚ 498/2010, které učinil žalobce součástí skutkových tvrzení a i proto nezjistil výši jeho nároku správně. Poukázal na rozhodnutí soudu I. stupně ze dne 01.11.2012 č. j. 23C 182/2010-290, v němž zjistil výši jeho nároku ke dni 31.12.2011 na 84.036.387,35 Kč a v tomto rozhodnutí tak nerespektuje svůj vlastní závěr o závaznosti předcházejících rozhodnutí ve věci restitučního nároku žalobce. Odvolatel navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Poukázal na shodný závěr ohledně nemožnosti přezkoumáváním hodnoty vydaných náhradních pozemků jako věci rozsouzené v rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 20.01.2017 č. j. 14Co 337/2016-467. Zdůraznil, že rozhodnutí Mze – Pozemkového úřadu ze dne 21.09.2010 č. j. PÚ 498/2010 nemá na výši restitučního nároku žalobce a ostatních spoluoprávněných osob žádný vliv, neboť se týká výlučně majetku odňatého, ve vztahu k němuž není žádný z nich oprávněnou osobou a setrval na názoru, že jejich nárok byl již vyčerpán.

Podle obsahu odvolání uplatnil odvolatel námitky ve smyslu § 205 odst. 1 písm. d) a e) o. s. ř. Odvolací soud proto přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu, daném § 212 a § 212a o. s. ř., odvolání však důvodným neshledal. Odvolací soud se ztotožnil se závěry soudu I. stupně co do hodnocení platnosti dohody oprávněných osob ze dne 16.12.2010, rozsahu restitučního nároku

žalobce a ostatních oprávněných osob, jejichž nároky vlastním jménem vymáhá, jakož i v otázce ocenění již poskytnutých náhradních pozemků. Na důvody napadeného rozsudku lze proto plně odkázat. Odvolací soud pouze doplňuje, že z výpovědi svědků - spoluoprávněných osob vyplývá, že neměli při sjednání dohody ze dne 16.12.2010 nepoctivý úmysl a dohoda byla motivována snahou o soustředěné uplatnění jejich restitučních nároků prostřednictvím žalobce tak, aby se ostatní spoluoprávnění nemuseli věci jednotlivě zabývat. Soud I. stupně také případně zdůraznil, že v rámci mnoha již pravomocně skončených řízení o uspokojení restitučních nároků žalobce a ostatních spoluoprávněných nebyla platnost této dohody nijak zpochybněna a žalobce tak má legitimní očekávání, že v této věci bude postupováno shodně (srov. § 13 o. z.), jakkoliv zmíněné rozhodnutí NS ČR (sp. zn. 2Cdo 1798/2009) možnost uplatnění restitučního nároku prostřednictvím nepřímého zastoupení na základě příkazní smlouvy relativizuje (srov. však též rozdílnou dikci § 5 odst. 1 zák. č. 87/91 Sb. a § 6 odst. 1 zák. č. 229/91 Sb.).

Odvolací soud ve svém usnesení ze dne 29.01.2015 č. j. 20Co 311/2014-128 uvedl, že negativní rozhodnutí pozemkového úřadu o vlastnictví pozemků (v jeho výrokové části) nebrání posouzení rozsahu nároku na vydání náhradní pozemků jinak, než by se podával s ohledem na uváděnou výměru nevydaných pozemků z odůvodnění tohoto rozhodnutí, jestliže bude zjištěno, že vzájemný poměr původního vlastníka a oprávněné osoby ve smyslu § 4 odst. 2 zák. č. 229/91 Sb. takové výměře neodpovídal. Soud I. stupně v tomto směru správně uzavřel, že žalobci a ostatním spoluoprávněným nesvědčí ve smyslu § 4 odst. 2 zák. písm. b) a c) zák. o půdě restituční nárok k majetku původně vlastněnému J., neboť nejsou dětmi jeho sourozenců, ale pouze potomky závětních dědiců těchto sourozenců. Správně proto snížil celkový nárok na náhradní pozemky v jeho finančním vyjádření o jednu třetinu. Žalovanému je nutno za této situace přisvědčit v tom, že z rozhodnutí Mze Pozemkového úřadu Praha C ze dne 21.09.2010 nemohl žalobci a spoluoprávněným osobám vzniknout žádný nárok, neboť se týká majetku, jehož původním vlastníkem byl J. a nikoliv J., otec J.

J. a JUDr. (o tom nebyl mezi účastníky spor). Byl-li majetek odňat J., nemohli jej následně jeho jmenovaní sourozenci zdědit a odkázat svým závětním dědicům, právním předchůdcům žalobce a ostatních spoluoprávněných. Tvzení žalobce, že odnětí majetku bylo svévolné a nemělo právní titul a že jej tedy formálně ke dni své smrti vlastnil, nelze přisvědčit. Restituční zákony vycházejí z premisy, že k přechodu vlastnického práva na stát došlo bez ohledu na to, zda byly splněny formálně právní náležitosti a proto také konstituují předností nárok na naturální restituci. Také zákon o půdě ve svém § 6 odst. 1 písm. p) stanoví nárok oprávněných osob na vydání nemovitosti, které přešly na stát nebo na jinou právnickou osobu v důsledku jejich převzetí bez právního důvodu. Nelze přisvědčit ani tvzení

žalobce, že ve výroku rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 01.11.2012 č. j. 23C 182/2010-290 byla výše společného restitučního nároku stanovena částkou 84.036.387,35 Kč a proto ji již nelze přezkoumávat. Tato částka je pouze zmíněna v textu dohody, k jejímuž uzavření nahradil soud svým rozhodnutím souhlas, aniž by do jejího obsahu mohl zasahovat, nebyla tedy určena autoritativním výrokem soudu, který by měl závaznost ve smyslu § 159a odst. 4 o. s. ř.

Odvolací soud souhlasí i s tím závěrem, že v jednotlivých řízeních zjištěná hodnota žalobci již pravomocně přisouzených náhradních pozemků je ve smyslu § 159a odst. 4 o. s. ř. věcí rozsouzenou. Tento názor soudu I. stupně se shoduje s právním názorem Městského soudu v Praze jako soudu odvolacího, jak byl vyjádřen v jeho rozhodnutí ze dne 20.01.2017, č. j. 14Co 337/2016-467 (ve věci jiného oprávněného ze zákona o půdě). Zjištěnou hodnotou náhradních pozemků byl podmíněn výrok rozhodnutí o jejich vydání (uzavření dohody o vydání) v napadeném rozsudku popsanych pravomocně skončených řízení. V tomto řízení je proto soud takto vymezenou hodnotou vázán a není možné ji přezkoumávat prostřednictvím nového znaleckého posouzení. Výsledek znaleckého posudku, zadaného v jiném řízení ohledně ocenění již vydaných náhradních pozemků, je proto nerozhodný. Odvolací soud dále odkazuje na závěr soudu I. stupně a jím provedený výpočet, podle něhož byl již restituční nárok žalobce a spoluoprávněných osob vyčerpán a žaloba tak důvodná není. Napadený rozsudek proto podle § 219 o. s. ř. jako správný potvrdil. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. výkladem a contrario ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř. za situace, kdy se procesně úspěšný žalovaný náhrady nákladů odvolacího řízení vzdal.

Proti tomuto rozsudku je za podmínek § 237 o. s. ř. přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

V Praze dne 25. května 2017

JUDr. Irena Saralievová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Hradová

